

O KERSNACHT, SCHOONER DAN DE DAEGEN

Loof dien Spruit, gij uitverkoren,
gij verborgen Bethlehem!
Loof dien Heerscher, u geboren,
burgers van Jerusalem!
Looft, gij heemlen! loof, gij aard!
God in 't vleesch geopenbaard!

DA COSTA.

De spitsen van de torens wijzen naar boven, naar de sterren, die pinkelen en flonkeren tusschen de lichte wolkjes, franjes van het kleed der bui, die haar sneeuwen vlokken liet vallen en hier beneden op de aarde weefde een nieuw kleed van smetteloos wit.

Op den Kerstavond willen we zien die sneeuwversieringen; de reine, blanke in keurige randen en vakken.

Lichte maan zilverde de knoppen der hekken en toovert de kristalletjes overal: aan de takken der boomen, aan de gevels der huizen, langs de goten van het kerkdak.

Door de hooge ramen noodigt het licht om binnen te treden, en er te brengen de hulde des harten aan het Kindeke van Bethlehem. Om er in den geest te toeven bij de kribbe, en er te brengen het heele leven met zijn zonden en zijn vragen.

„Ik verkondig u groote blijdschap, die al den volke wezen zal.”

De „Weihnachtspost” is aangekomen. Met de geschenken voor jong en oud, die morgen zullen bezorgd worden.

De Kerstgeschenken, die herinneren aan het gróote Geschenk, de Gave des hemels aan de menschen der aarde.

Dan zullen genieten de ouders en de kinderen, die elkander met wat extra's verrassen in de gezellige kamer, waar de hulst met haar eeuwig groen blinkt, symbool van den onverderfelijken Schat, dien Kerstnacht schonk.

Waar de klokken hangen en de kerstboomen hun lichtjes branden — waar gezongen wordt van den Nacht, „schooner dan de daegen.”

Stille nacht — heilige nacht

* * *

Bethlehem zag het Wonder.

De herders en de schapen zagen het licht des hemels. Ze schrikten er van.

De heerlijkheid des Heeren omscheen ze. Zij baadde een stukje donkere aarde in hemelglans.

Vreest niet — troostte de engel toen.

Vreest niet, ik verkondig u groote blijdschap.

Straks zingt een menigte des hemelschen heillegers het Vredelied. En deze vrede geldt den menschen, die door de herders worden vertegenwoordigd.

Geldt ook die schapen — want Jezus' komst zal de gansche aarde zijn tot verheuging.

Zal oprichten weer de Schepping uit haar vernedering.

De velden zullen deelen in die verheffing van alle creatuur — het woud zal juichend God belijden.

Gewroken is door de Liefde de smaad, dien de slang bracht over de dierenwereld.

En als de zuchtende schepselenwereld zal vrijgemaakt zijn uit de knellende banden des doods, zal het schaap weer naast den leeuw kunnen weiden.

Een klein jongske zal drijven al wat hoornen en klauwen heeft, zal zich vermaken bij het hol van den adder en zijn hand steken in de kuilen der basilisken.

Het Lam Gods draagt de wereldschuld en verzoent haar en neemt in die verzoening de wereldellende weg.

Efrata is de profetie van dien nieuwen dag. Niet het woord van een vredesapostel op een vredesconferentie in een vredespaleis geeft waarborg voor een wereldvrede.

Dien waarborg schonk het engelenwoord aan het zuchtend schepsel.

In het hemellicht — het licht der zalige heerlijkheid stonden menschen en schapen.

* * *

Bethlehem zag het Wonder.

De wijzen zagen het aangekondigd door de ster van het Oosten.

En zij reisden heen naar 't Westen, de astrologen der oude wereld, die van den hemel wisten, wat er van te weten was. Hun astrologie was de moeder der astronomie, en mogen het al wichelaars geweest zijn, die begonnen de studie der werelden van licht, zij waren dan toch de beginners, die opgevolgd zouden worden door de sterrenkundigen van later eeuw.

Ze waren wijzen.

En de wijzen reisden naar Bethlehem.

Bethlehem — dat is de plaats, waar de wijzen komen moeten met hun wijsheid, om er te leeren, dat de wijsheid der wijzen vergaet, maar dat het dwaze Gods wijzer is dan de menschen.

Dat is de moeilijke les, die de geleerde wereld leeren moet bij de eenvoudige kribbe.

De Ster wijst hun den weg.

Chineesche geschiedboeken melden den samenstand van eenige hemellichamen omstreeks den Kerstnacht als historisch feit.

De astronomen berekenden, dat er een buitengewone sterrencombinatie moet te zien zijn geweest gedurende eenige nachten in het jaar van Jezus' geboorte.

Maar ook zonder die getuigen, zou het voor ons vaststaan: Zij hebben gezien Zijn Ster in het Oosten en zijn gekomen om Hem te aanbidden.

En toen hebben ze Hem gebracht hun gouden sikkels, hun mirrebosjes, hun wierook.

De Ster heeft de komst des Konings gemeld en de koningen der wetenschap buigen hun knieën bij de armelijke kribbe.

Jezus is geboren — de hemelen juichen!

De Ster fonkelt haar blijheid — de Verlosser der wereld, aller sterren. De Schepper is geopenbaard in het vleesch.

* * *

O Kersnacht, schooner dan de daegen

Nacht van licht — van hemellicht — van het licht der Ster van 't Oosten.

Door licht werd de verschijning van het Licht der wereld aangekondigd.

Hoe kon het anders!

Maar bij dat licht van den Kerstnacht — de donkerheid der wereld.

Herodes kan het licht niet verdragen. Hij vreest voor een mededinger. De Koning der Joden is een gevaar voor zijn troon. En daarom brouwt hij het afschuwelijke moordplan,

„en weckt een stad en landgeschrey,
in Bethlehem en op den acker
en maeckt den geest van Rachel wacker,
die waeren gaat door beemd en wey.”

Geklag, geweent en veel gekerm.

De stem in Rama doet de harten ineenkrimpen.

En daar reizen door de woestijn Jozef en Maria, die hun Kindeke willen beveiligen voor de moordzucht van den Edomiet.

Vluchtelingen — naar Egypte.

De trotsche mensch gunt aan den Verlosser der wereld Zijn kribbe zelfs niet. Hij trekt zijn zwaard om te moorden den Zaligmaker, Wiens komst allen volken de groote blijdschap geven wil.

Jezus' eerste reis is een vlucht voor den mensch.

Door het oude Filistijnsche land naar het Zuiden gaan de twee, die geen plaats konden krijgen in de herberg.

In Cairo wijst men u de woning, waar de vluchtelingen hebben vertoefd. In een kamer zonder raam.

Naar een schilderij van E. Sturtevant.

Wie zal bewijzen, dat de Heiland daar heeft geleefd in de periode der onbewustheid?

Maar de symboliek is treffend.

De wereld, die Hem niet kent, die Hem verwerpt, die Hem dooden wil, jaagt Hem door de woestijn naar een kamer zonder licht in het donkere werelddeel.

Zoo is die wereld.

Zoo zal ze blijven.

Het licht schijnt in de duisternis en de duisternis heeft hetzelfde niet begrepen.

* * *

O Kerstnacht, schooner dan de dagen!

Wondere nacht van licht!

Van licht der genade, dat valt in de donkere wereld der zonde.

Van licht des levens, dat in de graven der aarde schijnt.

Wondere nacht van licht!

Heilige nacht!

A. L. V. H.

VAN SAULUS TOT PAULUS.

V. Saulus de Farizeër gaat naar Jeruzalem ter voltooiing van zijn opvoeding.

Maar niet alleen thetisch, ook anti-thetisch was de opvoeding, die de vrome vader zijn zoon gaf. Van kind af werd Paulus ingeprent niet alleen diepe vereering voor zijn eigen volk en land en godsdienst, maar ook bittere haat en diepe afschuw voor al wat Heiden was. Die vervloekte afgodendienst, die verregaande zedeloosheid, daar voelde de vrome Jood, en met name de vrome Farizeër, zich torenhoog boven verbeven. En hoe goed kwam die hooghartige houding tegenover de Heidenen de echt-Farizeesche eigengerechtigheid en zelfvoldaanheid in 't geveel!

En in Tarsen was véél te verachten in Saulus' jeugd.

Het was in die dagen een rijke, prachtige handelsstad, waar weelderig bloeiden schoonheid en wetenschap en kunst, maar waar ook weelderig tierden gruwelijke afgoderij en groote verdorvenheid.

Tarsen was de hoofdstad eener Romeinsche provincie, Cilicië, die op zedelijk gebied zulk een slechten naam had, dat zij gerekend werd te behooren tot de „drie verdorven K's" (in het Grieksch: *tria koppa kakista*): Kappadocië, Kreta en Kilikia. (De *c.* werd toen uitgesproken als *k.* Men zeide dus niet: Cilicië, maar Kilikië.)

Hoe zal Saulus zijn goddelooze en zedeloze geboortestad toentertijd veracht hebben uit het diepst van zijn trotsch Farizeërshart.

En met welk een onuitsprekelijke vreugde zal hij haar als jongeling verlaten hebben, om te reizen naar zijn geliefd Jeruzalem, waar de prachtige tempel van Jehovah stond.

Hoe zal, toen hij de heilige stad zijner vaders naderde, zijn hart in de heerlijke klanken der liederen Hamaä.ôths gejubeld hebben:

„Ik verblijd mij in degenen, die tot mij zeggen: Wij zullen in het Huis des HEEREN gaan.

Onze voeten zijn staande in uwe poorten, o Jeruzalem!

Jeruzalem is gebouwd als een stad, die wél samengevoegd is." (Ps. 122.)

Met welk een bewonderende blijdschap zal hij den heerlijken tempel van Jehovah, waarvan zijn vader hem zoo dikwijls verteld had, aanschouwd hebben; met welk een innige devotie zal hij in het voorhof de heilige dien-t-en hebben bijgewoond. Hoe zal de reinheid der atmosfeer, de fatsoenlijkheid der straten, waardoor het Joodsche Jeruzalem zoo verre uitblonk boven het Heidensche Tarsen, hem verkwikt hebben. Alles, wat zijn vader hem had verteld, was waar. En dat in alle opzichten zooveel hooger staande Joodsche leven moest en zou weer eenmaal triumfeeren over dat ellendige Heidensche leven!

En met welk een vurig en heilbegeerig hart zal hij zich nedergezet hebben aan de voeten van den grooten Joodschen leeraar Gamaliël, om de schoone taal zijner vaders te leeren, en te worden onderwezen in al de heerlijkheid van het Oude Testament en van den dienst van Jehovah. O, het was het hoogste geluk, dat hij kende, een Farizeër te zijn, en ijveren zou hij met alle krachten en gaven voor den God zijner vaders, en voor de weeropheffing van zijn arm, geknecht volk, dat volk, dat zulk een grootch verleden had, en waaraan de heilige boeken zulk een schitterende toekomst beloofden! Als de Messias maar kwam. Dan zou alles weer anders worden, als in de glorierijke dagen van David en Salomo. Ja, véél heerlijker nog! En tot de komst van dien Messias kon hij; Paulus, immers medewerken? Want, zoo leerden immers de rabbi's, hoe stipter wetsvolbrenging, hoe overvloediger gerechtigheid, hoe trouwer dienst, hoe spoediger de Messias komen zou.

En wat zou de jeugdige Saulus niet doen, en niet laten, om dien Messias te zien komen in Zijn heerlijkheid, en zijn arm volk in zijn oude glorie te zien herstellen?

Met brandenden ijver en met pijnlijke getrouwheid legde de vurige jongeling zich toe op het dienen van Jehovah naar de strengste en hoogste eischen van het Farizeërschap.

Met dezelfde blakende geestdrift, dezelfde onwankelbare toewijding, dezelfde onkreukbare trouw, denzelfden voorbeeldigen levenswandel, waarmee Paulus later zijn Heiland in het zendingswerk gediend heeft, — heeft ook Saulus de Farizeër in zijn jeugd het Jodendom gediend. En wel het Jodendom in zijn hoogsten en besten vorm: het Farizeërschap.

Saulus was een jongeling van schitterende gaven, van groote kracht, van ontentbaar doorzettingsvermogen. Maar niet ten bate van eigen eer of voordeel. Al zijn geweldige geestkracht, heel zijn wondere begaafdheid stond in dienst van een hoog ideaal, waaraan hij zich met hart en ziel had toegewijd. Saulus kende in den hoogsten zin het geheim van *levenswijding*. En wat nu ook in Saulus door Gods plotselinge en wondere inwerking veranderd is, — niet die aanleg, niet die brandende ijver, niet die geestelijke levenswijding. En daarom: wij begrijpen eerst Paulus, als wij Saulus kennen. En wij begrijpen eerst Saulus, als wij Paulus kennen. Een buitengewoon en hoogstaand man is Paulus geweest, en een buitengewoon en hoogstaand jongeling is Saulus geweest, toen hij in Jeruzalem vertoefde, om tot een eersten-rang Farizeër te worden opgevoed.

H. S. S. K.

Bevroren ruiten.

Bevroren ruiten zijn lastig voor den uitkijk. In een huiskamer ontdooien ze gewoonlijk nog al spoedig; er zijn echter ook wel strenge winterdagen, waarop men, vooral in alleenstaande woningen, den geheelen dag achter matglas zit.

Bevroren ruiten zijn vooral hinderlijk voor den bestuurder van een auto, een locomotief, een elektrische tram. Die mannen moeten uitzien. En wanneer je glasruit bevroren is, en je ontdooit het ijs met warm water, en je droogt het goed af, dan heb je nog geen vijf minuten gereden, of het ijs zit er al weer dik op.

Veel beter wordt het ijs verwijderd met een mes. Na die verwijdering kan men rijden zonder dat nieuw ijs ontstaat.

De verklaring is deze, dat glas en water zeer groote vrienden zijn. Men kan glas niet droog wrijven met een doek; er blijft altijd wel een dun laagje water over. Daarom gaat het immers ook niet, glazen vaatwerk, met koud water gewasschen, droog te wrijven. Wanneer het vaatwerk warm is, verdampst het laagje water, maar bij de ruit van een auto is van die verdamping geen sprake. Ze wordt immers onmiddellijk weer aan den kouden wind blootgesteld. Wanneer daarentegen het ijs afgekrabd wordt, is de glasruit droog, en ze blijft droog in den wind.

Binnenshuis geeft dat afkrabben echter niet, omdat daar de atmosfeer te vochtig is.

A. L.